

Upsala, men har förlorat anteckn(ingarna) och kan i hela Stockholm icke få *Tidskriften*.

Helsa Lille! Bed honom icke börja med den gamla Examens och explikationslunken i sina Föreläs(ingar), utan taga vissa Kapitel i Epist-larna af *serdeles viktigt dogmatiskt innehåll*, benande dem i det yttersta, alltid talande om *Vi* och *öppet* ådagaläggande sin egen ståndpunkt, med ett ord: såsom vore han *under föreläsningen syslande med öfver-läsningen*.

Lef Vål!

J. V. S:n

10

P. S. Jag är trött af mycket nattvak, men lemnar i dag mina manuskript till renskrifning. Lade mig kl. 2 1/2 i morse men har nu kl. 11 skrivvit halfva arket af hosföljande + ett stycke till Freya + detta,

P. P. S. Fråga Jacob eller Grönberg huru det är med min besagde rock. Med nästa lägenhet kunde jag ännu få den.

20

258 HVAR SITTER SJÄLEN? (PSYCHOLOGISK UNDERSÖKNING).

HUB, JVS handskriftssamling

30

40

||Hvar sj(älen) sitter|| Är en fråga, som på särskilda tider gjort psykologer ett icke ringa bryderi. Allmännast har man likväl antagit att hufvudet och hjernan vore dess rätta residens. Men vid detta antagande fäster sig genast en dubbeltydighet. Ty utan att dermed vilja säga sällskapet en oartighet, nödgas jag, sanningen till ära, anföra, att hvarje dess medlem har en liten och trång hjerna — N. B. jemte en större och rymligare. Frågan blir nu den: i hvilkendera af dessa boningar själen sitter? Besynnerligt nog har en stor filosof, Cartesius, placerat själen i lilla hjernan. Här stöter jag, åter på en verkelig klippa, då jag icke annat kan, än påstå, att ett vittert, af snille och talanger lysande samfund, utan undantag, har grus i hjernan, om också högst litet, och obetydligt. Jag lem-nar derhän om denna ballast är mäktig nog att hindra fantasiens flygt, men säkert är att Cartesius bundit själen vid detta grus. Det finnes i en, uti en cavitat af lilla hjernan belägen körtel, *glandula pinealis*. Men att Cartesius påtagligen har orätt och att själen icke bor i gruset, bevisas icke blott af detta sällskaps tillvaro och dess utmärkta medlemmars själsverk-samhet, utan äfven af den omständighet, att emellan lilla och stora hjer-nan finnes en bequäm och säker brygga (*pons Varoli*) på hvilken själen säkert icke skulle underlåta att från lilla hjernan spatsera öfver till den stora. Om jag vidare tager mig friheten omnämna, att en hypothes-maka-re låtit själen oupphörligt rida på denna brygga, uti en å densamma be-fintlig ridsadel (*sella equina*), så sker det endast för att antyda, huru hjertans enfaldiga filosofherne varit och äro, hvarpå jag icke tviflar att äfven denna korta framställning lem-nar ett ytterligare bevis.

Frågom hellre poäten, hvar själen sitter? och han svarar säkert, ehuru lika säkert i mera poetiska ord, än nedanstående rimmeri:

I min flickas klara öga
det ljufva, himmelsblå
Själen endast blickar så
Själfullt är blott hennes öga!

Åter en annan, ett undantag bland poëter, som lyckats få en kärlekens kyss, utropar

Hvar sj(älen) bor? ej tveksamt frågar
Mitt hjerta mer från denna stund.
Han thronar på min flickas mund,
På hennes läppars purpur-bågar.
Han är en eld, som brinner, lågar,
En altareld i helig lund.
Till detta altars ljufva rund
/ Sig blott *en* invigd närma vågar /
En invigds fot blott träda vågar /
O tjusning mer än hjertat rymmer!
Jag är den vigde presten där,
och själaeldens glöd jag andas.
Ej tviflets dimma ögat skymmer
En kyss mig själens gåta lär,
I kyssar evigheten randas.,

10

Men jag vågar icke fortfara af fruktan att begå än större dumheter, än den att i en *Sonnet på prosa!* göra reda för poëternas meningar om hvar själen sitter. Nog af att meningarna härutinnan hos både poëter och prosaister äro högst delade. Den giriges ||och Aftonbladets|| själ tros sitta i penningekistan; den ärelystnes på en thron, en taburett, eller ett Tidningsblads spalter; den ömsintes i hjertat; den hungriges i magen; Svenska Regeringens i venstra slottsflygeln och det sällskaps, hvilket jag vågat trötta med detta pladder, bakom bordet i divanen.

20

En ordryttare kunde ännu tillägga, att själen öfverhufvud alls icke sitter. Men mera tillfredsställande är otvifvelaktigt salig Dumboms säkra och obestriddiga sats, att själen sitter, der han sitter.

30

259 KÄRLEKENS FRÖJD OCH SMÄRTA.

HUB, JVS handskriftssamling

Skådespel i 1 akte af Sn—n & C—én.

Personerne:

Dahlgren, Onkel.

Emelie.

Mamsell Maria

Carlo, förste älskaren

Melitta, andre D:o

Blanche, f(öre) d(etta) Sekreterare, tragisk person.

Arvidson, förtrogen.

En vaktmästare (H:r Göranson)

(En biskop, Brunngäster af båda könen.)

40

Händelsen tilldrager sig i en Brunnsalong med angränsande kamrar.
Tiden är förlagd till kl. 6 e. m.,

50